

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 7294/22

לפני :
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופט א' שטיין

העותרת : עיריית הוד השרון

נ ג ד

המשיבים :
1. המשרד לשירותי דת
2. השר לשירותי דת
3. משרד הפנים
4. שר הפנים
5. משרד האוצר
6. שר האוצר
7. המועצה הדתית הוד השרון

עתירה למתן צו על-תנאי

בשם העותר : עו"ד עמיחי ויינברגר, עו"ד עדי קליין

בשם המשיבים 1-6 : עו"ד יעל קולודני

פסק-דין

השופטת ד' ברק-ארז:

1. זוהי עתירה נוספת של העירייה שבפנינו בכל הנוגע לשיעור השתתפותה במימון תקציבה של המועצה הדתית המקומית, היא המשיבה 7 (להלן: המועצה הדתית). ייאמר כבר עתה, כי הגשת העתירה הובילה לבחינה מחודשת של הנושא, אך העותרת לא הסתפקה בכך, וממילא נדרשה הכרעתנו בעתירה.

2. מלכתחילה, העתירה כוונה כלפי החלטה מיום 30.1.2022 של ועדת השרים לדיון בבקשות להפחתת סכום ההשתתפות של רשות מקומית בהוצאות תקציב המועצה הדתית לשנים 2020-2021 (להלן: ועדת השרים). ועדת השרים דחתה את בקשת העירייה

העותרת להפחתת סכום ההשתתפות שלה בתקציב המועצה הדתית לשנים 2020-2021 (להלן: ההחלטה). במסגרת העתירה התבקש ביטולה של ההחלטה, תוך שנטען, בעיקרו של דבר, כי השתתפותה של העותרת במימון תקציבה של המועצה הדתית הוא כשיעור גבוה מהנדרש, בהתחשב בהוצאותיה בפועל של המועצה הדתית וביתרת התקציב הצבורה שלה.

3. ברקע הדברים ייאמר כי ביום 28.1.2021 הגישה העותרת עתירה קודמת בסוגיה דומה, בהתייחס לשנת 2019, וזו נדחתה בפסק דין מיום 20.7.2022, תוך שמירת טענות ביחס לשנים שלאחר מכן (בג"ץ 647/21, השופטים נ' סולברג, י' וילנר ו-ע' גרוסקופף).

4. תחילה, ביום 1.2.2023 הוגשה תגובה מקדמית מטעם המועצה הדתית, שטענה כי יש לדחות את העתירה. בתמצית, המועצה הדתית טענה כי החלטת ועדת השרים היא סבירה, ועל כן אין מקום להתערב בה. עוד נטען כי אמות המידה להשתתפות הרשות המקומית בתקציב המועצה הדתית הפועלת בה נקבעו בהתבסס על צבירת ניקוד ובאופן אחיד לכלל הרשויות, כך שאין מקום להפחית כשיעור ההשתתפות של העותרת דווקא (בהשוואה לתקציבן של מועצות דתיות שנמצאות בתחומן של רשויות מקומיות אחרות).

5. ביום 19.3.2023, לאחר ארכות שניתנו, הוגשה תגובה מקדמית גם מטעם המדינה שהודיעה כי אגב הטיפול בעתירה הוחלט להשיב את עניינה של העותרת לבחינה מחודשת על-ידי ועדת השרים. זאת, תוך הידרשות למלוא הנתונים הקיימים הרלוונטיים לשנים 2020-2021, שחלקם – כך התברר – לא עמדו בפני ועדת השרים עת נדרשה לכך לראשונה. עוד צוין, כי בכל מקרה לא יבוצעו פעולות קיזוז מהתקציבים ומהמענקים המגיעים לעותרת עקב הגדלת ההשתתפות בתקציב המועצה הדתית ככל שכך תורה ההחלטה החדשה, וזאת למשך 30 ימים לאחר קבלתה. בנסיבות אלה, כך נטען, העתירה במתכונתה הנוכחית אינה אקטואלית עוד, ויש למחקה.

6. בתגובתה מיום 30.3.2023 העותרת התנגדה למחיקת העתירה, וטענה כי המדינה הסכימה לבחינה מחודשת רק ביחס לחיוב לשנים 2020-2021, בעוד שלטענתה יש לבטל את החיוב למשך זמן ארוך יותר, ביחס לתקופת השנים 2019-2022.

7. המדינה, מצידה, טענה בתגובה שהגישה ביום 21.4.2023 כי העתירה נסבה אך ורק על החלטתה של ועדת השרים לשנים 2020-2021. זאת, בשים לב לכך שביחס לשנת 2019, נוהל הליך קודם, ועל-פי הנטען העתירה הוגשה בעת שטרם התקבלה ביד העותרת

ההחלטה ביחס לשנת 2022. מכל מקום, כך נטען, אין מקום לדון בעתירה בשלב הנוכחי, על רקע הכוונה לערוך בדיקה מחודשת.

8. לאחר שעיינו בעתירה, בתגובות המקדמיות ובתגובות הנוספות מטעם הצדדים, מצאנו להורות על מחיקת העתירה, תוך שמירת טענות העותרת להמשך. במישור הפרוצדורלי, צודקת המדינה בטענתה כי העתירה, במתכונת שבה הוגשה, נסבה על החלטת ועדת השרים לשנים 2020-2021 בלבד. נתון זה נלמד כבר מהרישא לעתירה, כמו גם מהעובדה שזו מתייחסת במפורש להחלטת ועדת השרים שצורפה כנספח לה, הממוקדת בשנים אלו בלבד. על כך יש להוסיף, כי אף במישור התועלתני, אין מקום להידרש בשלב זה להחלטות של ועדת השרים שהתקבלו ביחס לשנים 2019 ו-2022. בהינתן העובדה שעניינה של העותרת צפוי להיבחן מחדש על-ידי ועדת השרים, בשלב זה, נכון להמתין להחלטה החדשה שתתקבל, תוך בחינת הנימוקים שיוצגו לכך. מובן כי העותרת תוכל להשיג על החלטה זו, תוך פרישת התשתית העובדתית החדשה, וכל טענותיה שמורות עמה.

9. סוף דבר: אנו מורים על מחיקת העתירה. במכלול נסיבות העניין, תוך התחשבות בתרומה שהייתה להגשת העתירה, אך גם לכך שהעותרת הוסיפה לעמוד על העתירה גם כאשר לא הייתה עוד הצדקה לכך, אין צו להוצאות.

ניתן היום, ט"ו בסיון התשפ"ג (4.6.2023).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט